

Tinget saa enstemmig sluttede sig til den, og tiltraadte den derfor betingelsesvis. Saa gik Sagen til Folketinget, men dels var det meget sent paa Samlingen, at den naaede dertil, dels var Stemningen i Folketinget for, at denne Afløsning burde finde sin Løsning samtidig med eller i Forbindelse med en Præstelønningslov, hvormod der den Gang i Folketinget forelaa ikke et Regerings-, men et privat Forslag. — Den næste Gang, Sagen kom frem, var i Samlingen 1895—96. Den daværende Kultusminister Bardenfleth forelagde et Forslag, som atter var indskrænket til Afløsning af Højtidsofferet, idet der i Bemærkningerne fremhævedes forskellige Indvendinger, der fra Regeringens Side maatte gøres mod at drage Accidenserne med ind under en Afløsning af Højtidsofferet, navnlig med Hensyn til Udførelsesmaaden. Sagen blev henvist til et Udvalg, der delte sig i et Flertal og et Mindretal. Mindretallet sluttede sig til Regeringens Tanke, at Sagen skulde fremmes alene for Højtidsofferets Vedkommende, medens man ikke i øvrigt var imod Accidensernes Afløsning, men kun mente, at det maatte ske paa en særlig Maade og paa en anden Maade og derfor ikke burde fremmes samtidig og ved denne Lejlighed. Udvalgets Flertal vilde udvide Lovforslagets Ramme paa samme Maade, som det tidligere var vedtaget i Landstinget, til ogsaa at omfatte Accidenserne. Ved 2den Behandling i dette Ting blev Mindretallets Tanke godkendt, man indskrænkede Forslaget til Højtidsofferet og vedtog kun nogle Ændringer, men ved 3die Behandling indtraadte saa det Tilfælde, som rigtigt nævnes i Bemærkningerne, at Tingets Flertal gik imod, at Lovforslaget skulde indskrænkes til Højtidsofferets Afløsning alene og forkastede derfor Forslagets videre Fremme, saa vidt jeg husker med 26 Stemmer mod 18. Under disse Omstændigheder foreligger der altsaa i Virkeligheden to Afstemninger om Sagen fra dette Tings Side, som i Realiteten løbe ud paa det samme, nemlig at dette Ting har betragtet det som ønskeligt, at Accidensernes Afløsning tages med samtidig med Offer afløsningen, og den ærede Minister har Ret, naar han betragter det som den Anskuelse, der hidtil har gjort sig gældende i dette Ting. Der er

forskellige, deriblandt jeg personlig, som have Betæneligheder ved, at Afløsningsmaaden bliver den samme, men Kontinuiteten taler altsaa for, at Accidenserne medtages, deri har den højtærede Minister historisk Ret. Og en yderligere Anledning til at gaa denne Vej har Kultusministeren jo dernæst ogsaa haft i forskellige andre uden for Tingene fremkomne Henvendelser til Kultusministeriet, som gaa ud paa det samme og ganske særlig vedrøre ogsaa Accidensernes Afløsning; der foreligger saaledes en Udtalelse fra det nu ophævede Kirkeraad. — Ogsaa i en anden Retning udvider Lovforslaget betydeligt den Ramme, som tidligere forelagte Regeringsforslag havde, og det udvider ogsaa den Ramme, som Tinget her har vedtaget, idet nemlig Afløsningen her er foreslaaet at skulle gælde hele Landet, ikke blot Landsognene, men ogsaa Købstæderne og Kjøbenhavn. Det har det tidligere Regeringsforslag ikke beskæftiget sig med, og det ligger i Hovedsagen ogsaa uden for, hvad dette Ting tidligere har vedtaget, men det maa indrømmes, at de Forhandlinger, som vi jo ikke kende i Detaillerne, men som Anmærkningerne til Lovforslaget oplyse ere førte dels med Kirkeraadet dels nu senest med Biskopperne, give Ministeren en Opfordring til at gøre Forslaget paa den Maade almindeligt.

Der er en anden Side af Sagen, hvor det dog forekommer mig, at Lovforslaget gaar noget videre, end der egentlig efter min Mening er Opfordring til eller tilstrækkelig Grund til i, hvad der foreligger. Det er særlig kommet frem under de refererede Forhandlinger med Kjøbenhavns Præstekonvent, at der fra dettes Side har været rejst en Indvending mod, at man under Afløsningen inddrog Betaling, Vederlag, Honorarer, som ydes i Anledning af Konfirmationsforberedelsen. Det er forskellige Grunde, der anføres, men man gør navnlig den særlige Betragtning gældende, at her er slet ikke Tale om en pligtmæssig Betaling. Den Betragtning fra Præstekonventets Side kan jeg være tilbøjelig til at udvide paa den Maade, at der overhovedet ikke burde være Tale om at inddrage under Afløsningen andet end de pligtmæssige Ydelser, altsaa for Accidensernes Vedkommende Ydelser, som der